Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

58

Insula tigrilor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 58

INSULA TIGRILOR

Traducerea de LIA HÂRSU.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
LANŢUL AVENTURILOR.

«— CA CEI DINTÂI CREŞTINI! zise Marian în şoaptă şi îşi plimbi privirea în jurul luminişului.

Şi avea dreptate, căci eram legaţi, ca şi martirii creştinismului, de trunchiurile palmierilor puternici, la mică distanţa unul de altul.

— Impresia asta mi-o face şi mie, scrâşni, în vreme ce smucea din toate puterile, fără să-şi poată slăbi însă legăturile.

— Massers stă liniştit! se auzi deodată glasul lui Pongo, pe care duşmanii noştri îl legaseră de palmierul uriaş, între rădăcinile căruia fusese pitita lada cu comoara.

Uriaşul îşi încorda auzul, apoi şopti:

— Vine bărbaţi!

Ramaserăm tăcuţi şi ascultarăm cu atenţie, în cele din urmă auzirăm aproape de tot trosnetul unei crengi.

Deodată, bărbatul elegant care ne părăsise cu puţin înainte se ivi în faţa noastră şi zise:

— M-am întors, domnilor, pentru că m-am temut ca marinarii noştri l-au legat totuşi prea strâns pe lord. Şi n-aş dori ca tigrii, de care ne-aţi pomenit, să vă facă ceva. De aceea am hotărât să-i iau cu mine pe lord la coastă – fireşte că armele lui vor rămâne aici – şi după ce vom fi plecat noi, el va putea veni înapoi ca să vă dezlege. Fred, Jack, tăiaţi legăturile lordului!

Doi marinari vânjoşi păşiră în luminiş, luări armele lordului, pe care le puseră de o parte, apoi îi tăiară funiile. Hagerstony se supuse apoi invitaţiei şefului bandei şi porni înainte cu cei doi marinari. Când ei se făcură nevăzuţi, individul elegant se întoarse spre tânără femeie şi zise politicos:

— Mi-e foarte neplăcut, stimată doamnă, că ceea ce am confiscat noi e comoara bunicului d-voastră. Dacă vom izbuti s-o transformăm în bani, vă vom trimite şi dumneavoastră o parte. Vreţi să-mi daţi adresa?

Doamna Violette nu răspunse, lucru ce ne bucură. Banditul aştepta câteva minute, se făcu ca racul, apoi dădu din umeri şi urmă:

— Cum doriţii, am vrut să fiu binevoitor, dar acum cred că e mai bine aşa. Rămâneţi sănătoşii!

După ce dispăru. Marian zise:

— Foarte bine aţi făcut, doamnă. Nu trebuie să primiţi daruri de la omul acesta. Lasă că îi luăm noi îndărăt comoara!

Privii fără voie spre Pongo şi văzui că smucea din toate

puterile, dar cu metoda de funiile cu care era legat. La stânga mea era legat Marian, care făcea şi el eforturi să se libereze.

Încercai şi eu imediat să-mi slăbesc legăturile, dar mă văzui silit să renunţ, căci frânghiile îmi tăiau carnea.

Minutele păreau nesfârşite. Eram ca paralizat şi priveam ţintă la Pongo, care îşi sucea mereu trupul, încercând să se libereze.

Întunericul se lăsă brusc, ca la Tropice şi Hagerstony nu se înapoiase încă. Îmi întinsei trupul şi privii încordat în beznă. Nu văzui decât ochii luminoşi ai cicadelor care se înălţau din iarbă – dar urechea îmi fu izbită deodată de nişte sunete, care ar fi făcut să bată mai tare până şi inima celui mai curajos vânător: mârâitul câtorva tigri, care părăseau acum culcuşurile, ca să pornească după pradă.

Erau încă departe şi ar fi putut trece ceasuri întregi până să ajungă în luminiş; ştiam însă că lordul trebuia să treacă prin apropierea lor. Dacă ar fi venit pe poteca scurtă dea curmezişul insulei, în loc să alerge pe plajă, ceea ce i-ar fi luat mai mult cu o jumătate de ceas de drum.

— Luna va răsări în curând, zise Marian şi atunci lordul va putea alerga mai repede. Nădăjduiesc că a şi trecut de locul primejdios. Mai cred că în cel mult o jumătate de ceas va fi aici, astfel că vom mai avea timp să ne punem la adăpost în palmieri.

— Crezi cu adevărat că tigrii vor veni încoace? întrebă, cu teamă, doamna Roule.

— Se prea poate. Dar nu ne vor putea face nimic când vom fi în corturile de frunziş pe care ni le-a construit Pongo în palmieri şi uite că avem şi lumină.

Luna îşi trimise razele-i palide deasupra luminişului, aşa că acum puteam vedea fiecare firicel de iarbă. Numai Pongo nu se zărea în umbra palmierului, dar îl auzii mormăind şi-l întrebai:

— Ei, Pongo, cum stai?

— Pongo liber îndată – şopti el – dar tigrii vine şi ei îndată. Oh! Şi lord aici, bine, repede face liber.

Hagerstony se ivise ca din pământ şi alergă spre prietenul nostru negru.

— Cred că mă urmăreşte unul, exclamă el gâfâind. Repede, Pongo, ajută-mă să-i dezleg pe tovarăşi!

— Pongo omoară întâi tigru, răspunse uriaşul, cu un calm desăvârşit. Pongo aude el, lord taie repede legături. Oh, aici!

Pongo ieşise din umbra palmierului şi când se ivi în luminiş un tigru puternic, alergă spre el. Braţul înarmat cu suliţa se ridică fulgerător – dar era prea târziu, căci fiara sărise asupra bunului

nostru prieten. Doamna Roule scoase un ţipăt de groază, Hoddge înjură, iar eu închisei ochii o clipă, căci nu vroiam să văd priveliştea aceea înfiorătoare.

— Ah. Pistolul meu! îl auzii pe lord strigând şi deschisei repede ochii, nădăjduind să-l văd pe Hagerstony doborând fiara cu un glonţ bine ţintit.

Văzui însă cu uimire că Pongo îşi ajutase singur.

Se apleca cu iuţeala fulgerului şi înfipsese suliţa cu vârful în pământ, aplecată, în aşa fel că tăişul lat şi ascuţit se înălţa deasupra capului său, iar când tigrul se lovi de fier, el se aruncă îndărăt.

Vârful lat al suliţei se înfipse adânc în trupul animalului, care, în clipa următoare, începu să se zvârcolească în pământ în spasmurile morţii.

Izbucnirăm în urale de admiraţie, dar uriaşul negru răcni deodată la lord:

— Pe copac, repede, tigru vine!

Înhăţă pe micul Hagerstony şi dispăru cu el în umbra palmierului. În clipa următoare se repezi în luminiş un al doilea trup uriaş – tigroaica!

Tigrul răpus îşi întinse labele, horcăi înăbuşit, se mai zvârcoli de câteva ori şi rămase nemişcat. Tigroaica se apropia de cadavru, îl scutură, îl linse cu dragoste şi izbucni deodată într-un răcnet sfâşietor. Îşi înălţă apoi trupul deasupra aceluia al tovarăşului ei şi îşi îndreptă ochii arzători asupra tinerei femei care se afla mai aproape de ea.

Doamna Violette scoase un ţipăt ascuţit şi îşi pierdu cunoştinţa. Atârna leşinată de funiile ei, în vreme ce tigroaica îşi făcea vânt să sară…

Atunci, însă, detunară două împuşcături dinspre palmierul îndărătul căruia dispăruseră lordul şi Pongo.

Gloanţele nu-şi greşiră ţinta. Trupul fiarei se prăbuşi la pământ şi după câteva zvârcoliri se întinse pentru deapururea.

Imediat, Pongo alunecă în jos de-a lungul trunchiului şi alergă prin luminiş spre Marian, căruia îi tăia legăturile. Prietenul meu scoase repede cuţitul şi mă liberă pe mine, în vreme ce Pongo făcea acelaşi lucru cu doamna Roule, pe care o ridică apoi pe braţe. Noi liberarăm pe Hoddge şi Roule, în care timp Pongo şi dispărea cu povara lui pe cel mai apropiat palmier. Roule îl urmă, iar Hoddge se cătară pe copacul în care se afla lordul.

Când ajunserăm la cele două colibe de frunziş dintr-al treilea palmier, găsirăm pe Pongo jos lângă trunchi şi veni la noi sus.

Socotise că se cuvine să lase singură pe tânăra pereche.

— Cum îi merge soţiei d-tale? strigă lordul spre tânărul francez.

— Mulţumesc bine, tocmai s-a trezit. A început să se liniştească.

— Asta mă bucură, răspunse Hagerstony.

Pongo lucrase cu atâta măiestrie colibele, încât ne puteam întinde în voie şi frunzişul care servea de aşternut era destul de moale. Cu toată agitaţia prin care trecusem, adormii îndată şi după cum îmi spuseră tovarăşii a doua zi, le mersese şi lor la fel.

Renunţarăm la ceaiul de dimineaţă, deoarece lordul ne spuse că duşmanii noştri lăsaseră merinde pe plajă. Nu vroise să se care cu ele în seara trecută, căci se temea că nu va sosi destul de devreme ca să ne elibereze.

— Vom merge cu d-ta, mylord – zise Marian – căci doresc să aprind pe coasta de vest un foc mare şi cu ajutorul crengilor umede săi fac să se înalţe o trâmbă înaltă de fum. Poate că domnul căpitan Thackeray va vedea semnalul şi va veni cu yachtul „Lady Jane”. Atunci nu vom fi nevoiţi să aşteptăm trei zile ci vom putea porni îndată în urmărirea bandiţilor.

— Minunat! exclamă lordul.

— Aşa vom face.

II.
SALVAREA ÎN ULTIMA CLIPĂ.

DUPĂ CUM AM AMINTIT în povestirea trecută pe insula cu pricina, în mijlocul unui mic luminiş se afla un loc, pe care bunicul tinerei femei îl numise „verdele primejdios”. De sigur că era un fost crater de vulcan, umplut acum cu nămol gros şi acoperit cu o pătură vegetală verde, care înşela privirea. Un marinar din cei care însoţiseră pe duşmanii noştri dispăruse în groapa aceasta grozavă.

Ajunserăm acum în acest luminiş şi ocolirăm locul primejdios. Pongo era cu mult înaintea noastră şi tocmai vroia să cotească pe poteca îngustă – care ducea spre mijlocul insulei, prin labirintul de stânci – când se opri brusc şi ridică mâna în semn de prevenire.

Ramaserăm imediat pe loc, stând liniştiţi căci prietenul nostru negru trebuie să fi simţit vreo primejdie. Acum sări deodată îndărăt cu paşi de uriaş şi se opri aproape de tot de stratul verde al craterului cu nămol. Noi ne aflam la stânga lui şi ne lipirăm de tufe. Ţineam puştile în mână şi aşteptam încordaţi evenimentele.

Pongo se-ntoarse spre noi şi şopti: „Tigru” – iar în clipa

următoare trupul vărgat al unui tigru uriaş îşi făcu loc în luminiş. Se opri o clipă când zări făptura mare a lui Pongo, scoase apoi un pufăit furios şi se repezi înainte. Ştiam că fiara ar fi putut străbate distanta dintr-o singură săritură şi ridicară îndată puştile ca să-l împiedecăm să sară a doua oară. Dar Pongo strigă cu asprime:

— Massers nu împuşcă! Avea dreptate, căci exista primejdia ca tigrul să se azvârle imediat asupra noastră dacă nu-l nimeream de moarte de la început. Şi Pongo vroia să preîntâmpine asta, din consideraţie pentru doamna Violette.

Fără voie lăsarăm în jos puştile, dar când fiara făcu pregătiri pentru a doua săritură asupra lui Pongo. Avui simţimântul că n-am procedat cum trebuie, căci prietenul nostru stătea liniştit în faţa fiarei, fără să pună mâna măcar pe suliţa-i grozavă.

Doamna Violette strigă înspăimântată, crezându-l pierdut pe credinciosul negru, iar noi ridicam din nou armele ca să trimitem câteva gloanţe tigrului – dar Pongo făcu atunci o săritură ca de ştiucă înspre fiară şi se strecură sub labele ei.

În clipa următoare se răsucise şi stătea cu suliţa ridicata îndărătul animalului întărâtat. Acum văzurăm de ce Pongo se aşezase atât de aproape de craterul amăgitor, căci atunci când tigrul sari înapoi, aluneca pe marginea terenului, scoase un răget înfiorător, ca şi cum ar fi bănuit primejdia grozava în care se afla, încerca cu disperare sa se ţină cu labele dindărăt, dar în zadar.

Capacul verde se deschise şi trupul uriaş aluneca în nămolul negru. Gura morţii se închise în loc deasupra fiarei, reluându-şi înfăţişarea dinainte.

Pongo se întoarse liniştit şi merse spre poteca de unde ieşise tigrul. Noi îl urmarăm în timp ce lordul nu mai contenea sa bocească blana tigrului, pe care o pierdusem. Doamna Violette mergea cu capul plecat îndărătul soţului ei şi din când în când era scuturata de un fior.

Marian, care încheia mica trupa în spatele meu, îmi şopti:

— Trebuie sa ne cărăm cât de repede de pe insula, căci altfel se prăpădeşte femeiuşca noastră. Ma tem ca vom avea al dracului de furca cu tigri, căci sunt întărâtaţi după moartea tovarăşilor lor.

— Sunt de părere – ma tem şi eu ca vom mai da ochii cu cineva pe lângă apa, pe malurile căreia se vad urmele lor în număr atât de mare. Ei, ce a păţit Pongo?

Negrul se oprise şi privea atent în juru-i. Ne apropiam de el cât ne îngăduia poteca îngustă.

— Massers nu aude? Animale neliniştit, vine mai aproape…

Da, acum auzeam şi noi, în depărtare, un zgomot ciudat care

se apropia repede. Erau foşnete şi pârâituri, ca şi cum şi-ar fi făcut loc trupuri multe printre tufe.

— Animale vine aici! Şopti iar Pongo foarte iritat. Fugim repede în copac!

Arata spre un arbore uriaş, la vreo cincisprezece metri de noi. Îşi scoase cuţitul sau mare şi începu sa croiască un drum printre tufe.

Zgomotul ciudat se auzea tot mai aproape şi acum se auzeau şi sunete care ne făcură sa ne cutremuram; pufăitul şi sforăitul mai multor tigri.

— Massers repede! striga Pongo care se şi apropiase de copac.

Sari repede înapoi, împinse în laturi pe Hagerstony şi Hoddge, apuca pe doamna Violette cu un singur braţ ca pe un copil îndărăt la copac şi se căţără cu povara sa. Când ajunse la vreo zece metri de pământ o aşeză pe tânăra femeie pe o craca groasa, apoi privi la noi în jos.

Lordul, Hoddge şi Roule se şi căţăraseră vreo câţiva metri, pe când Marian de-abia se pregătea sa înceapă urcuşul. Eu stăteam cu un pas mai departe, ca sa nu-l împiedic pe prietenul meu, când îl auzii pe Pongo răcnind:

— Repede, Messer Bertram, repede, animale vine!

— Repede, Robert, striga şi Marian care în vremea asta mai urcase vreo doi metri şi privea acum pe deasupra tufelor.

Sari înainte, ma apucai cu mâinile de trunchi şi începui sa urc. Atunci se auzi de jur împrejurul tufelor şi umbre întunecate, mari ţâşniră din toate părţile şi începură sa dea târcoale copacului. Aproape sa ma atingă una dintre fiare; aruncând o privire în jos recunoscui un mistreţ cât toate zilele.

Repede urcai încă o jumătate metru, tocmai îşi făceau loc două trupuri vărguţe printre tufe, iar pe lângă copac doi tigri uriaşi. Aproape alături de ei trecură ca fulgerul câţiva mistreţi.

Urcai repede mai sus şi când mă crezui în siguranţă mă ţinui de o craca şi privii iar în jos.

Pretutindeni se mişcau tufele şi pretutindeni văzui trupurile întunecate şi cele vărgate zbughind-o printre copaci. Aşadar hrana principală a tigrilor erau mistreţii şi fără voie mi se duse gândul în bunicul tinerei femei care trăise pe aici ca naufragiat o viaţă de om.

În cele din urma, vânătoarea sălbatică se sfârşi. Abia acum lordul puse întrebarea care ne preocupa pe toţi:

— Aş dori sa ştiu din calea cărei primejdii grozave au fugit tigrii şi mistreţii fără să se sinchisească unii de alţii? Oare să vie

îndărătul lor vreun monstru fabulos, de teama căruia sa piară până şi teama sau frica? În cazul acesta ar fi poate mai bine daca ne-am retrage şi noi pe coasta de sud.

— E cu neputinţa ce spui d-ta – răspunse Marian. Eu nu cunosc nici un animal care să stârnească o astfel de panica. Numai focul ar putea stârni o astfel de panica, dar l-am fi observat noi de la o astfel de înălţime. A! Ce să fie asta?

Un bubuit îndepărtat ca de tunet se auzi dinspre apus.

— Hm… pe cât putem vedea, nu se zăreşte nici un nor pe cer – zise lordul.

— Poate că e vreun vapor de război englez care face exerciţii pe mare.

— Pentru atâta lucru n-ar fugi animalele – îşi dădu cu părerea Marian. Ia să ne coborâm noi din copac; când vom fi jos, Vom putea chibzui în care direcţie să ne îndreptăm. Eu cobori cel dintâi, tovarăşii veniră după mine şi la urmă Pongo cu tânăra femeie care tremura din tot trupul.

— Dumnezeule! exclamă ea, ce nenorocire nouă ne mai paşte?

— Cred că e numai o furtună puternică – o mângâie Marian – şi animalele au fugit deoarece ele presimt furtunile. Noi însă suntem la adăpost în desiş. A! Uite că iar a tunat. Nu-ţi pierde cumpătul, doamnă, vom părăsi insula curând şi-ţi vom reda comoara. Oho, asta a fost ceva, nu glumă.

Un bubuit puternic îi curmă vorba şi o răbufneală de vânt fierbinte trecu peste insulă.

— Pare să se fi dezlănţuit un taifun la nord – zise Hoddge – şi cred că e mai bine să mergem spre sud.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu la tigrii strigă doamna Violette, înspăimântată.

— Hm… atunci trebuie s-o luăm spre nord, zise Marian, codindu-se niţel – şi cred că furtuna nu ne va face nimic. Am putea găsi adăpost printre stâncile pe care tigrii le-au părăsit acum.

— Atunci, la drum! zise lordul cu energie. N-are nici un rost să rămânem aici. Haide, Pongo, ia tu conducerea.

Uriaşul ridică capul şi adulmecă aerul, apoi păru că vrea să spună ceva, dar aruncând o privire asupra tinerei femei, se răzgândi şi pe drumul croit de el, merse înapoi pe poteca îngustă care ducea la stâncile din mijlocul insulei.

— Ce să fi avut Pongo? şoptii eu lui Marian, alături de care încheiam trupa. Poate că îi bănuieşte el ce ne aşteaptă…

— Dacă ar fi ceva foarte primejdios, n-ar merge el spre nord.

Mie îmi făcea mai curând impresia că n-ar şti ce ne aşteaptă. Dar ia spune, ai simţit fi tu că aerul mirosea a pucioasă?

— Asta ar însemna că ne aşteaptă o furtună grozavă.

— Atunci nu pricep de ce tigrii şi-au părăsit vizuinile lor din stânci, unde sunt la adăpost, răspunse Marian. În sfârşit. Vom vedea noi.

Iuţirăm paşii şi după o jumătate de oră, ajunserăm la stăncile de unde fugiseră tigrii. O ceaţă subţire se lăsase asupra locului şi tocmai vroiam să spun ceva asupra acestui fenomen ciudat, când observai cu spaimă că din multa spărturi ale stâncilor ieşea ceaţa aceasta. Acum mirosul de pucioasă se simţea şi mai tare. Lordul făcu o mutră de nedumerire, adulmecă aerul şi zise:

— Ce ziceţi de asta, domnilor? Acum îmi lămuresc de ce tigrii şi-au părăsit în grabă ascunzătorile. Hi, hi, ce-o să mai fie pe aici! … Presupun că e vreo erupţie de vapori de pucioasă şi mulţumită acestui fapt nu vom întâlni nici un tigru.

— Massers repede! strigă Pongo. Pământ rău.

Un cutremur uşor scutură pământul şi norii de aburi ţâşniră mai deşi din crăpături. Un bloc uriaş de stâncă din apropierea noastră se aplecă pe o parte, căzu la pământ şi se prefăcu în bucăţi cu un zgomot asurzitor. Din locul unde stătuse ţâşni în sus un nor gros şi negru, amestecându-se cu ceaţa de aburi.

Pongo o luase la goană şi noi după el. Se părea că se pregăteşte o nouă erupţie, căci pretutindeni stâncile trosneau din temelii şi norii ameninţători se înălţau spre cer. Mirosul de pucioasă deveni înăbuşitor, ochii ni se umplură de lacrimi şi o tuse seacă ne scutura pieptul.

În cele din urmă ajunserăm la pârâiaşul în al cărui pământ moale de pe maluri descoperiserăm la început urmele tigrilor. Acum apa aceasta scotea aburi şi când, îmboldit de curiozitate, vârâi mâna într-unsa, o trăsei repede îndărăt. Apa clocotea aproape. Marian, care alerga după mine, observase şi el şi vârî de asemeni mâna în apă. Ma privi aproape speriat şi-mi zise din fugă:

— Robert, pare că se va produce o nouă erupţie a vechiului vulcan. Numai de n-ar scuipa lavă, căci atunci se va scurge spre coasta de nord. Animalele au mirosit primejdia şi au fugit spre sud.

Nu-şi sfârşi bine vorbele că pământul pe care alergam se clătină deodată şi bubuitul sinistru răsună din nou. Acum însă se auzea lângă noi şi ştiam că venea din interiorul pământului.

O clipă doar şi căzu peste noi o ploaie de pietricele, în vreme ce stâncile dimprejur se prăbuşiră cu zgomot şi nori de fum negru

fură zvârliţi în sus.

— Repede, Massers, repede! răcni Pongo, pe care abia îl mai puturăm recunoaşte în întunerecul care se lăsase deodată.

Dar o răbufneală de vânt fierbinte ţâşni iarăşi din crăpăturile stâncilor şi împrăştia norii. Acum puteam vedea din nou drumul şi în goană pornirăm spre coasta de nord, ca să scăpăm de erupţia ce ameninţa să se producă.

În cele din urmă ajunserăm între tufele dese care se întindeau până la plajă.

Pongo regăsise îndată poteca pe care intraserăm în ajun şi alergarăm pe ea suflând din greu, cu sudoarea curgând şiroaie pe noi, mânaţi de ameninţarea catastrofei dindărătul nostru.

Doamna Violette începu să se clatine deodată şi înainte să-i pot veni în ajutor, se prăbuşi la pământ. Încercai s-o ridic, dar ea se împotrivi, zicând printre lacrimi.

— Iartă-mă, de aici nu mai pot fugi. Dumnezeule, ce nenorocire s-a abătut asupra noastră!

Nu ştiam ce să fac, dar Pongo se ivi deodată lângă mine şi luând în braţe pe tânăra femeie porni înainte.

— Pleacă repede, Massers! strigă el către Roule, Hoddge şi Hagerstony, care se opriseră şi ei.

Plecarăm mai departe şi în cele din urmă, ajunserăm la plajă, dar nu ne oprirăm decât atunci când avurăm apa în faţa noastră.

Pe întinsul mării nu se zărea nici un vas. Insula nu se afla în drumul vapoarelor şi căpitanul Thackeray, ascultând de porunca lordului, se ţinea ascuns cu yachtul său. Întoarserăm privirile şi văzurăm coloana groasă şi neagră de fum care se înălţa în mijlocul insulei.

— Thackeray trebuie s-o vadă, zise lordul, plin de nădejde. Din partea mea n-are decât să fumege şi mai tare. Ascultă ce-ţi spun eu: astă seară nu vom mai fi pe insula asta blestemată.

Ca şi cum natura ar fi vrut să vie în ajutorul lordului, se auzi deodată o bubuitură puternică şi din labirintul de stând se înălţă o coloană uriaşă de fum, care se putea vedea la cine ştie câţi kilometri depărtare pe mare.

— Minunat, minunaţi se bucură lordul. Să ştii că Thackeray a văzut-o şi va veni în curând. Dumnezeule, situaţia se înrăutăţeşte!

Avea dreptate: Din coloana de fum dindărătul nostru ieşi o flacără roşie, urmată de o bubuitură grozavă, apoi lava arzătoare ţâşni ca o ciupercă uriaşă deasupra locului unde se aflau stăncile.

Blocuri înroşite, fură zvârlite la zeci de metri înălţime din ciuperca asta clocotindă şi zborul lor ameninţa partea de nord a

insulei, unde ne găseam noi. Apoi coloana de foc se năruí cu un bubuit înfiorător.

Ne privirăm înmărmuriţi. Lava însemna o mare primejdie pentru noi.

— Trebuie să fi văzut el priveliştea asta! Murmură lordul şi îşi aţinti privirea asupra mării. Şi „Lady Jane” a mea aleargă repede. Acuş va fi…

Vorbele sale fură acoperite de o bubuitură grozavă. Se produsese o nouă erupţie a craterului, dar de data asta coloana de foc care se ridica în mijlocul fumului, era mai înaltă şi mult mai mare.

Blocuri enorme fură azvârlite în toate părţile şi câteva căzură la vreo sută de metri de noi, în desiş. Tufele se aprinseră imediat şi ardeau cu flacără.

Doamna Violette îşi ascunse capul la pieptul soţului ei, iar noi privirăm cu încordare spre crater, a cărui coloană de foc se prăbuşea acum cu un zgomot asurzitor. Ne uitarăm unii la alţii şi toţi eram palizi ca nişte morţi, căci coloana de foc nu se stinse, ci se întinse încetişor în direcţia spre coasta de nord, unde ne aflam noi. Ne dădurăm seamă îndată de primejdia grozavă care ne ameninţa: lava clocotindă ţâşnea mereu din măruntaiele pământului şi acoperea această parte a insulei. Dacă Thackeray nu venea repede, eram sortiţi unei morţi grozave.

— Animalele au fost inteligente – murmură lordul ştergându-şi fruntea de sudoare. Ar fi trebuit să le urmăm.

Privi din nou spre mare şi clătină capul cu tristeţe. Nu se vedea nici urmă de yacht. Un curent de aer fierbinte venea acum dinspre crater, înăbuşitor şi îmbâcsită de pucioasă. Doamna Violette înălţa capul şi izbucni într-un plâns cu hohote când văzu văpaia care îşi croia drum spre noi din ce în ce mai mare.

— Până şi copacii înalţi furi cuprinşi de foc şi se înălţau ca nişte făclii uriaşe deasupra desişului în flăcări.

— Îngrozitor! murmură lordul şi privi compătimitor pe tânăra femeie.

— Un vapor, un vapor! răcni deodată Hoddge şi arătă spre mare.

Într-adevăr, departe, la orizont se ivise un punct. Nădejdea şi îndoiala se zbăteau în piepturile noastre.

Punctul se făcea mai mare din clipă în clipă şi în cele din urmă, Hoddge – care avea ochi experimentat de marinar – strigă:

— Ura! E „Lady Jane”.

După o jumătate de ceas yachtul se mai afla doar la o sută de

metri şi îşi încetini viteza, căci acum era împiedicat de stânci primejdioase. Imediat fură lăsate pe apă două bărci de salvare moderne, cu motoare şi peste câteva minute ne îmbarcarăm. Când porniram de la ţărm, ultimele tufe fură cuprinse de flăcări şi lava cotropitoare se scurse peste plaja albă. Iar când acostarăm lângă yacht, lava se revărsa în mare.

III.
URMĂRIREA BANDIŢILOR.

MARINARII DE PE YACHT trebuiră şi se grăbească cu aducerea bărcilor pe punte, căci acum porni de pe insulă un talaz uriaş spre „Lady Jane”. Căpitanul Thackeray era om priceput însă şi în câteva minute elegantul vas porni cu toată viteza spre larg.

Abia acum avurăm răgazul să ne ducem pe puntea de comandă, unde se afla căpitanul.

— Ai zărit aseară yachtul cafeniu? îl întrebă Hagerstony.

Thackeray râse:

— Nu mai e cafeniu, e alb, mylord. Peste noapte l-au vopsit. Dar eu tot l-am recunoscut. Au luat drumul spre Mergui cu toată viteza. M-am gândit imediat că s-a întâmplat ceva pe insulă şi de aceea m-am apropiat atât de mult încât v-am putut vedea prin ochean. Când s-a înălţat coloana uriaşă de fum, am ştiut îndată că trebuie să fi erupt un vulcan acolo şi mă bucuram că voi putea ajunge la timp.

— Da, dragă Thackeray, a fost chiar la timp, zise lordul. Mulţumesc. Aşa dar, ziceai ca s-au îndreptat spre Mergui? Atunci să pornim şi noi cu toată viteza într-acolo.

În vreme ce Thackeray dădea comenzile trebuincioase, noi ne întrunirăm în cabina de locuit. Marian luă cuvântul:

— Fireşte că nu vom găsi yachtul în Mergui, dar va trebui să ne informam în port despre ei apoi sa ne ducem ia Tavoy, Moulmein şi Rangoon, ca şi facem cercetări. În porturi mai mici bandiţii nu s-ar putea ascunde fără să bată la ochi.

— Au un avans de peste douăsprezece ceasuri – zise Hoddge – şi prin cercetările ce vom face pierdem mult timp. Crezi, într-adevăr, că-i vom putea ajunge în felul acesta?

— Într-o anumită privinţă ai dreptate, dragă Hoddge – încuviinţă Marian.

— Eu tocmai mi-am făurit un plan care cred că nu e rău. Ce-ar fi, milord, dacă ai telegrafia poliţiilor porturilor respective şi le-ai ruga să oprească yachtul? Ai doar instalaţie de radiotelegrafie pe

bord.

— Fireşte – răspunse Hagerstony cu însufleţire – voi da ordin să se transmită imediat telegramele. Haha, îndată ce s-or ivi în vreun port, punem noi mâna pe ei!

— Da – zâmbi Marian – dar vezi că şi planul meu ar putea da greş: se prea poate ca şi yachtul urmărit să aibă instalaţie de telegrafie fără fir şi să prindă telegramele noastre, aşa ca bandiţii sunt preveniţi.

— Hm… pare-mi-se că ai dreptate. Atunci ce facem?

— E bine totuşi să telegrafiam. Nu vor cuteza să se oprească în vreun port şi în vremea asta, vom putea afla de la alte vapoare pe unde se aţin dumnealor. Pomeneşte d-ta în telegramele către autorităţile poliţieneşti ca sa anunţe ei de acolo toate vapoarele care trec prin apropiere.

— Minunat! zise lordul.

— Vom avea o vânătoare pe mare. Voi da ordinele trebuincioase telegrafistului.

Hagerstony vru să părăsească încăperea, când intră un marinar.

— Se zăreşte un distrugător englez – raporta el.

— Ţine direcţia spre noi. Dă semnalul de oprire.

— Ei, te pomeneşti că duşmanii noştri or fi pus la cale ceva împotriva noastră.

— Vom vedea îndată, răspunse Marian, nepăsător.

Ne înghesuirăm pe scara yachtului, când distrugătorul „Falcon” se apropia cu viteză. Un ofiţer, voinic urcă pe puntea noastră, urmat de doi marinari şi păşi spre lord, salutând politicos.

— Ah, lordul Hagerstony, exclamă el. Îţi mai aduci aminte de mine?

— Fireşte, căpitane Hossfield, răspunse Hagerstony vesel şi-i strânse mâna.

— Cu ce te putem servi?

— Caut un yacht cafeniu care se aţine prin apele acestea. Îţi pot da chiar o descriere exactă.

Şi ofiţerul englez ne descrise… yachtul celor doi bandiţi care ne furaseră comoara. Lordul îi lămuri cum stau lucrurile şi în cele din urmă îl întrebă de ce anume caută Hossfield yachtul.

— Pentru că e furat, răspunse ofiţerul.

— Atunci află că yachtul e acum alb – zise lordul. Căpitanul Thackeray al meu l-a văzut aseară luând direcţia spre Mergui.

— Drace! exclamă ofiţerul – atunci să ştii că am trecut pe lângă el acum două ceasuri. Atunci avea direcţia spre sud. Vezi, îmi

părea cunoscut, dar culoarea albă m-a înşelat. În sfârşit, vasul meu e rapid, îl mai ajung eu.

— Atunci mergem şi noi – zise Hagerstony. — „Lady Jane” aleargă cel puţin tot atât de repede ca „Falcon”-ul d-tale. Vreau doar să iau înapoi comoara.

— Bine, mylord, să pornim împreună la vânătoare. Vom păstra distanţă între noi, atât cât să ne putem vedea cu obloanele. Dacă unul din noi descoperă yachtul, trimite celuilalt o radiograma scurta.

Hossfield pleca repede la distrugător şi după câteva minute alergam spre sud. Ramaserăm cât mai mult în spatele lui „Falcon” până îi puturăm vedea ca un punct mititel prin ochean. După trei ore de goana, descoperirăm la stânga noastră un punctuleţ. Cu ajutorul ocheanelor înţeleseserăm ca e vorba de yachtul căutat. După încă un ceas de drum – ne aflam cam în dreptul Insulelor Owen – „Falcon” se ivi îndărătul nostru. Deoarece ne apropiasem mult de yachtul bandiţilor, stoparăm aproape cu totul şi în curând distrugătorul se afla atât de aproape de noi încât ne puteam înţelege prin strigate.

Deodată însă Thackeray exclama iritat:

— Yachtul a dispărut! A luat-o spre stânga în labirintul de insule.

— Înainte cu toată viteza! răcni Hagerstony.

În aceeaşi clipa elicea distrugătorului începu sa biciuiască apa. Merserăm cu viteza unul alături de celalalt cam vreo jumătate de ora, apoi Thackeray răcni:

— Aici, la stânga a dispărut. A, uite un canal îngust…

Înştiinţarăm repede pe cei de pe „Falcon”: amândouă vasele stopară şi distrugătorul intra încet pe canalul îngust care şerpuia între insule şi insuliţe, spre uscat. Noi mergeam în urma distrugătorului.

Din cauza bancurilor de mărgean furam nevoiţi sa mergem încet, aşa ca în doua ceasuri străbăturăm abia vreo cincizeci de kilometri. Ajunserăm într-un golf larg şi la vreo cinci kilometri în faţa noastră se zări la ţărm yachtul căutat. Îndărătul lui se găsea o pădure deasa.

— Asta e coasta Tenasserim, zise lordul. Poate aici e vreo ascunzătoare a criminalilor. Sau poate ca au observat ca sun urmăriţi şi s-au gândit sa se pitească câtva timp. Sa lăsam lui Hossfield sa ia masurile de rigoare, căci el e o persoana oficiala.

„Falconul” îşi sporise viteza şi în curând ajunse lângă yachtul alb. Când noi oprirăm pe partea cealaltă, puntea era plina de

marinari care percheziţionau interiorul. Peste o jumătate de ceas, Hossfield veni sa ne spună ca yachtul este pustiu.

— Atunci sa ştiţi ca bandiţii şi complicii lor au luat drumul spre Siam, zise Marian. În linie aeriana nu sunt decât cincizeci de kilometri până la frontiera. Sa mergem pe uscat sa vedem daca nu dam de ceva urme.

Afara de noi mai luară parte la expediţie, Hossfield şi câţiva marinari. În nisipul alb al plajei puturăm desluşi clar urmele a zece inşi şi Marian zise îndată:

— Ăştia trebuie sa fi fost cei doi criminali eleganţi, se vede după forma îngustă a încălţăminte. Şi astelalte opt perechi sunt întipărite adânc ceea ce înseamnă ca sunt ale unor oameni tocmiţi care duceau poveri grele. Printre acestea se va fi fost desigur şi lada cu comoara. Aha, Pongo a şi găsit locul pe unde au pătruns dumnealor în pădure.

Uriaşul stătea la marginea pădurii şi făcea semne însufleţite. Alergarăm repede într-acolo şi văzurăm începutul unei poteci înguste care înainta dreapta în adâncul pădurii.

— Hm... face impresia ca poteca asta ar fi croita de mina omeneasca şi folosita adesea, zise Marian. Dar se afla pe aici pe aproape vreun sat mai mărişor.

— Orăşelul Lenya, răspunse Hossfield, după ce se gândi puţin. Dar e la cel puţin douăzeci cinci kilometri spre nord. Dacă poteca asta duce mai departe în aceeaşi direcţie, atunci ajungi la Siam şi anume în portul „Bangtapan”. Sunt vreo nouăzeci de kilometri în linie aeriană. Şi acum cred că am găsit o urma importantă. De ani de zile suntem pe urmele unei bande mari de contrabandişti.

— E aproape de necrezut ce au făcut indivizii aceştia până acum. Dar n-am putut descoperi nimic, deşi poliţiile tuturor porturilor au lucrat pe capete. E drept însă că nimeni nu s-a gândit încă la şoseaua asta de aici, căci pădurile acestea sunt pline de animale sălbatice, elefanţi, rinoceri, urşi. Aşa dar străbaterea lor e legată de mari primejdii.

— Cari pe noi nu ne vor putea opri să pornim în urmărirea indivizilor, răspunse Hagerstony cu însufleţire. Şi asta cât mai repede, ca nu cumva să ajungă înaintea noastră la hotarul Siamului. Au un avans de cel mult o jumătate de ceas şi sunt încărcaţi cu poveri. Cred că îi vom putea ajunge în curând.

— Da, însă soţii Roule vor rămâne pe bordul „Lady-ei Jane” hotărî Marian. Nu putem expune pe tânăra femeie primejdiilor care ne stau în cale. Propun ca yachtul să rămână în golful acesta până la înapoierea noastră. Dar nu prea aproape de plajă, pentru

ca să nu fie atacat de eventuali contrabandişti. Va trebui să punem şi oameni de pază.

— O clipă, domnule Farrow – întrerupse căpitanul Hossfield. Fireşte că voi lăsa aici un post puternic şi voi comunica autorităţilor faptul descoperirii poteci; urmarea va fi că se va aşeza aici un post permanent.

— Cu atât mai bine, răspunse Marian.

Cu toată împotrivirea tinerilor soţi, îi silirăm să rămână şi după ce ne luarăm câte un săculeţ cu merinde, păşirăm pe poteca misterioasă. Jim şi John, servitorii lordului, veniră şi el.

Cu cât înaintam, cu atât mai mult se dovedea că poteca era ţinută în ordine. Observarăm chiar pe alocuri ramuri de curând tăiate, care împiedecaseră probabil drumul potrivnicilor noştri.

Deodată auzirăm în depărtare un sunet care ne făcu să ne oprim. Era un răcnet puternic, cum nu mai auzisem până atunci. Marian făcu fi el o mutră nedumerită şi întrebă:

— Pongo, ce fel de animal a răcnit?

Uriaşul deschise gura, dar dădu apoi din cap şi zise:

— Pongo nu ştie. Merge liniştit mai departe.

IV.
O ÎNTÂLNIRE NEPLACUTĂ.

ÎNCORDAŢI LA CULME merserăm înainte. Răcnetul misterios se auzise atât de departe încât se putea să-i fi privit pe criminalii noştri. Poate ca fuseseră atacaţi de vreo fiară.

Deodată se ivi în faţa noastră un luminiş mare. Din partea opusă a acestuia porneau trei poteci bine întreţinute şi ceri înaintau în direcţii felurite. Ne oprirăm ce să ne sfătuim.

În vremea asta, Pongo păşise în luminiş şi cercată cu băgare de seama pământul. Tocmai când Marian îşi exprimă părerea că trebuia să alegem drumul care duce spre răsărit, adică la frontiera Siamului, prietenul nostru negru striga:

— Massers vine încoace! Pongo ştie acum cine răcnit, fost Bogo.

— Bogo? Eu şi Marian ne privirăm uimiţi şi îi lămurii lordului, care întrebă nedumerit ce vroia să creadă Pongo, că Bogo e numele ce-l dau băştinaşii bivolului african.

Fireşte însă că aici nu putea fi vorba de acesta, ci de bivolul indian, al cărui nume Pongo nu-l cunoştea. Ne apropiarăm de el şi văzurăm lămurit urme de bivoli puternici.

Bivolul indian se deosebeşte în oarecare măsură de cel african,

care e considerat ca cea mai primejdioasă fiară sălbatecă din câte trăiesc pe pământ. Totuşi, e atât de puternic şi curajos, încât indienii îl aşează alături de tigru. Ba unii cercetători afirmă chiar ca el cutează nu numai să atace elefantul, dar îl şi doboară.

Bivolii sălbateci merg la păscut de obicei noaptea şi în zorii zilei. Şi atunci pătrund cu predilecţie în plantaţii şi fac pagube enorme. Băştinaşii nu prea pot întreprinde nimic împotriva lor şi vizitatorii nepoftiţi ai ţarinilor devin adesea atât de cutezători, încât consideră câmpurile drept proprietatea lor şi întâmpină cu atacuri orice încercare de a-i alunga.

Un cercetător de seamă povesteşte, de pildă, că salvase odată, în ultima clipă, de la ruină pe un ţăran indian. Sărmanul om fusese împiedecat săptămâni întregi, de o cireadă mică de bivoli, să între în ţarina sa. Şi musafirii neruşinaţi catadixiseră să plece abia când cercetătorul răpuse pe capul cirezii.

Bivolul indian e un duşman născut al tigrului. Adesea s-au observat lupte între aceştia şi aproape întotdeauna bivolul uriaş a rămas învingător. Îşi vin în ajutor reciproc, când unul dintr-unşii e atacat de un tigru. Şi de aceea păstorii indieni se simt în deplină siguranţă, când călăresc pe un bivol în desişul de nepătruns.

Un cercetător a observat chiar odată că o cireadă de bivoli a luat urma unui tigru rănit de gloanţe. Uriaşele animale nu mai puteau fi reţinute. Urmăriră dâra de sânge cu o furie de necrezut, culcară la pământ tufe şi copaci, scormoniră pământul şi în cele din urmă fură cuprinşi de o mânie atât de puternică încât începură să se lupte între dânşii.

Un alt cercetător povesteşte că într-un rând un tigru a atacat pe omul din coada unei caravane şi întâmplător se afla pe aproape un păstor cu cireada sa de bivoli. Păstorul acesta, care nu călărea pe unul din animalele sale, se grăbi să vină în ajutorul celui atacat şi răni tigrul. Acesta dădu îndată drumul bărbatului şi se năpusti asupra păstorului.

Când însă bivolii văzură că stăpânul lor era atacat de duşmanul lor de moarte, se aruncară asupra tigrului şi nu se lăsară până nu-l dădură gata.

Singura greutate ca să-l ţii îmblânzit consistă în faptul că el vrea să-şi facă zilnic baia, timp de câteva ceasuri. Dacă-i lipseşte mai mult timp apa, devine neliniştit şi chiar furios.

Şi nu se mulţumeşte cu smârcurile umplute cu nămol, ci vrea un lac adânc sau apa rece a unui fluviu.

De aceea se şi vede adesea că animalele acestea atât de greoaie de felul lor, pornesc într-un galop, nebunesc când miros

prin apropiere apa de care au fost lipsiţi atâta timp.

Adesea se întâmplă în India cazuri mortale datorita faptului că bivolii, înhămaţi la o căruţă pornesc o goană nebună spre un fluviu, înecând în apa car şi căruţaş.

Când întâlneşti pentru prima oară un bivol îmblânzit, te îngrozeşti de expresia sălbatică a chipului său. Cu toate astea poate fi condus de un copil. Numai faţă de europeni e aproape întotdeauna pornit.

Gândurile acestea îmi trecură prin minte pe când mă uitam la urme, căci nu fusese un singur bivol, ci pe puţin o cireada de opt sau nouă animale, care trebuie să fi stat mal mult timp râu. Se întâlniseră oare duşmanii noştri cu ei? Ar fi trebuit atunci să vedem urmele vreunei lupte. Lucrul îmi părea nelămurit şi tovarăşii clătinau şi ei capul, miraţi. Numai Pongo şi Marian cercetau de zor pământul, deşi eu socoteam fără rost treaba asta.

O exclamaţie a prietenului meu ne făcu să alergăm spre el.

— Am găsit! zise el – aici se văd lămurit urme de picioare şi uite şi întipărituri de lăzi. Criminalii au fost aşteptaţi aici de contrabandişti cu o cireada de bivoli îmblânziţi; prin satele din ţinutul acesta sunt ţinuţi pe lângă casă. Să ştiţi că acum vom întâmpina greutăţi cu prinderea bandei, căci nu ne putem luă la întrecere cu fuga unui bivol.

— Care va să zică d-ta crezi că indivizii au încărcat lăzile în spinarea bivolilor şi s-au cocoţat şi ei deasupra?

— Din câte am auzit eu, bivolii aceştia nu prea se poartă frumos cu europenii, în schimb copiii de băştinaşi îi conduc cu uşurinţă. Se prea poate ca ăştia de aici să fie foarte îmblânziţi, sau îi cunosc pe bandiţi mai de mult. Numai ca nu prea pricep eu răcnetul pe care l-a scos mai înainte unul din aceşti „Arna” cum îl numeşte indianul. El se pare însă să fi fost vreun exemplar mai deosebit care şi-a dat frâu liber necazului când s-au ivit europenii.

— Toate bune, zise lordul. Dar întrebarea e: ce facem acum? Eşti de părere să ne întoarcem din drum?

— Nu; să cercetăm mai bine pe care potecă au apucat bivolii. Apoi va trebui să vedem dacă nu cumva europenii au ales, totuşi, alt drum. Dacă ar fi aşa, nu prea cred ca să fi dat ei lada cu comoara pe mâna contrabandiştilor. Aha, uite ici urma bivolilor... A! au pornit spre nord, pe drumul care duce în lăuntrul Burmei. Nu-mi explic deloc asta, ne gândeam că vor lua calea spre Siam. Altminteri ce rost ar avea contrabanda, dacă nu să treacă marfa dintr-o ţară în alta?

— Poate că poteca asta, care pare ca se îndreaptă spre nord,

face mai încolo o cotitură spre răsărit şi duce spre Siam, îmi dădui eu cu părerea.

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian.

— Dar nu prea mă lămuresc eu bine. Dar ia stai, poteca asta ar putea servi ca să aducă în ţară mărfuri de contrabandă, să zicem din Sumatra, iar mărfurile din China sau Siam vin pe poteca de răsărit. Să ştiţi că aşa e.

— Dar nu te pândeşti ei cei doi bandiţi veneau din Mergui? zisei eu. Şi poteca asta, în definitiv, tot într-acolo duce. Cum îţi lămureşti chestia?

— Stai c-am găsit explicaţia! răspunse Marian după câteva clipe de gândire. Caravana de bivoli a inclus mărfuri de contrabandă din Siam şi cei doi bandiţi urmau să te ducă în oraşele din nordul Burmei. Deoarece însă au vrut sa ia întâi comoara, de existenta căreia au aflat datorită indiscreţiei noastre, au furat în scopul acesta yachtul. Altminteri ar fi plecat probabil până la Lenya, pentru ca de acolo s-ajungă pe jos ia locul întâlnirii.

— Aşa şi acum să pornim spre nord, căci urmele de picioare, care duc aici pe poteca de răsărit, sunt de sigur ale conducătorilor bivolilor, care s-au înapoiat! Mai bine zis nu conducătorii, ci însoţitorii, cărora le-au luat acum locul europenii.

— Tot ce spui dumneata miroase a roman – zise lordul – dar în acelaşi timp pare să fie chiar aşa. Deci, să-i urmăm pe bivolaşii aceştia cari, nădăjduiesc, nu vor fi alergat chiar atât de repede. Pongo, la drum!

Negrul luă conducerea, părea însă îngrijorat. Clătina mereu capul şi odată îi auzii murmurând:

— Bogo nu bun.

Probabil că făcuse experienţe proaste cu bivolii africani fi credea că şi cei indieni sunt tot atât de fioroşi ca semenii lor din celălalt continent.

Mergeam în pas alergător dea lungul potecii nordice. Încordarea care pusese stăpânire pe noi ne făcu să nici nu simţim căldura din ce în ce mai înăbuşitoare şi cât despre mâncare uitaserăm cu desăvârşire.

După o jumătate de ceas ajunserăm iar într-un luminiş mare şi aici o potecă nouă se despărţea spre răsărit, în vreme ce aceea de până acum ducea mai departe spre nord la capătul celălalt al rariştei.

În mijlocul luminişului dădurăm de o bucată mare de pământ bine bătătorit. Făcea impresia că bivolii se luptaseră aici între ei,

apoi urme numeroase duceau la poteca de răsărit, în vreme ce numai câteva urme porneau spre nord.

— Ei. Ce mai zici acum? întrebă Hagerstony şi-l privi şiret pe Marian.

Prietenul meu caută lung la aceste urme misterioase, apoi arătă spre urma cealaltă care ducea spre răsărit şi zise:

— Bivolii au alergat aici în galop scurt, după cum se vede lămurit. Şi ei nu prea fac asta fără motiv temeinic. După cât ştiu eu, un motiv dintre acestea este apa. E lucru cunoscut că ei trebuie să-şi ia baia zilnică şi nu renunţă în ruptul capului de îndată ce adulmecă un curs de apă.

— Şi dacă nu mă înşel, aici în răsărit curge un fluviu neînsemnat, pe malurile căruia ie aşezat orăşelul Lenya. Sunt încredinţat că s-au smuls pur şi simplu din mâinile celor care îi mânau, ca să se scalde.

— Tot ce se poate – încuviinţă lordul – dar ce să însemneze urma aceea izolată? Sa fie mai veche, sau omul acesta şi-a ţinut animalul cu sila?

Marian cercetă cu atenţiune urma.

— Nu e mai veche – zise el apoi – se prea poate ca bivolul acesta să fi fost înaintea celorlalţi şi a fost dus de călăuza lui peste luminiş. Ştiu eu ce să mai zic! Poate că lada cu comoara se află acum în fluviu, căci bivolii se zvârcolesc şi caută să scape de poveri.

— Asta ar fi minunat! strigă Hagerstony. Atunci vom putea să ne afundăm cu costume de scafandri.

— Dacă ne-or îngăduit crocodilii. Cred însă că domnii contrabandişti ne vor scuti de treaba asta dacă într-adevăr…

Fu întrerupt de Pongo, care strigă speriat:

— Massers repede în copaci, vine Bogo.

Stăteam unul lângă altul în mijlocul luminişului, numai Pongo o luase înainte şi observase astfel primejdia. Şi pe poteca de nord ea se apropia mereu, sub forma unui tropot înfundat, sforăituri şi strigătele deznădăjduite ale unui om.

Alergarăm în grabă spre copacii învecinaţi, căci înainte de a ne fi pus armele la punct, bivolul ar fi şi ajuns lângă noi. Tocmai când era s-ajung la un arbore uriaş, auzii o exclamaţie de necaz îndărătul meu.

După prima săritură, lordul Hagerstony se împiedecase de o căpiţă de iarbă şi căzuse. Vrui să alerg în ajutorul lui, dar el se ridicase repede şi… în aceeaşi clipă un bivol dădu buzna de pe potecă.

Întâmplarea asta mă făcu să uit cu totul că aveam de gând să-mi caut adăpost îndărătul unui copac. Era un animal uriaş, de vreo trei metri lungime şi ca de doi metri înălţime. Coarnele lui erau peste măsură de lungi şi aproape drepte, iar ochii-i mici aruncau priviri sălbatice şi dârze.

Avea legate în spinare două lăzi, care se clătinau acum încoace şi încolo. Pe ceafa lui stătea călare un băştinaş, care făcea sforţări disperate sa oprească din goană animalul, prin strigăte puternice.

Dar tocmai când bivolul trecu de cei din urmă copaci dinaintea luminişului, omul din spinarea lui scăpă frâul din mână şi zbură în aer izbindu-se de trunchiul unul copac. Bivolul, întărâtat, îşi lăsă căpăţâna lui uriaşă în piept şi se repezi spre lordul nostru, care privea şi el înmărmurit la ce vedea, fără să se mai gândească la salvare.

Nici unul din tovarăşi nu-şi avea puşca pregătită, ca sa scape viaţa lordului cu ajutorul unui glonţ.

Hagerstony se răsuci în călcâie cu iuţeala fulgerului, sări în lături şi alergă spre cel mai apropiat copac. Dar bivolul nu vroi să renunţe la prada pe care îşi pusese ochii, se răsuci şi el brusc şi într-un galop turbat se repezi la curajosul englez.

Trezit din înmărmurire, smulsei puşca de pe umăr, îmi dădui însă seamă că nu mai exista salvare pentru lord, căci urmăritorul lui era prea aproape.

Ridicasem tocmai puşca, dar în aceeaşi clipă uimirea şi spaima mă făcură s-o las iar în jos, căci Pongo, care stătuse la stânga mea, se năpusti cu sărituri de panteră până în faţa bivolului. Furiosul „Arna” nici nu se sinchisi de noul duşman, ci plecă acum capul şi mai mult ca sa ia în coarne pe nenorocitul lord.

Pongo se furişă pe lângă coarnele ameninţătoare, apoi zării un fulger sclipind şi în clipa următoare bivolul se prăbuşi la pământ (Vezi copertă).

Pongo făcuse o ispravă de necrezut, retezând cu cuţitul său tendonul piciorului drept al fiarei, cu iuţeala fulgerului sări apoi în partea cealaltă, cuţitul său luci din nou şi piciorul stâng al animalului fu şi el paralizat.

Imediat se auziră două detunături din puşca lui Marian şi trupul uriaş se întinse cât era de lung la pământ.

Izbucnirăm în urale puternice şi lordul, care izbutise să găsească adăpost îndărătul unul copac, scoase capul cu băgare de seamă.

Când zări pe Pongo în spatele bivolului, ştergând liniştit cuţitul pe pielea lui, veni repede lângă el şi strânse cu căldură mâna

uriaşului. În încărcătura lui, bietul Pongo făcu o mutră care ar fi băgat în sperieţi pe oricare străin.

Acum ne apropiarăm de călăuză bivolului, pe care acesta îl zvârlise la pământ. Era un burmen mărunţel şi zăcea nemişcat la rădăcina copacului uriaş. Întorcându-l cu faţa în sus, observarăm că-şi zdrobise capul din pricina izbiturii grozave. Păcat, căci poate ar fi fost în măsură să ne dea lămuriri preţioase.

În vreme ce Pongo şi cei doi servitori ai lordului duseră cadavrul deoparte, acoperindu-i cu ramuri, noi cercetarăm conţinutul celor două lăzi din spinarea bivolului şi care se sfărâmaseră în bucăţi în cădere. Erau unelte de fabricaţie americană şi engleză de cea mai bună calitate şi care scăpaseră de vămuire pe calea aceasta a contrabandei. Strânserăm pachetele şi le pitirăm îndărătul unei tufe, gândindu-ne că Hossfield te va lua în primire mai târziu şi le va preda autorităţilor.

Când furăm gata cu treaba, Marian zise:

— Eu propun ca să urmăm acum poteca de răsărit. Potrivnicii noştri vor fi atât de ocupaţi cu bivolii, încât ne vom putea furişa lesne lângă ei. Avem cel mai bun prilej să-i ajungem. Cred că le vom veni de hac, mai ales dacă îi vom lua pe neaşteptate.

— Hi, hi, chicoti lordul – ce o să mă mai bucur, când vor trebui într-adevăr să pescuiască din apa lada cu comoara – ca să le-o luăm pe urmă noi! Ce mai mutre au să facă!

— Chiar atât de departe nu suntem încă – râse Marian – până acum totul nu e decât presupunere. Va trebui să fim cu multă băgare de seamă. Sunteţi gata? Atunci să pornim, ca să ajungem la vreme!

Pe poteca de răsărit, pe care mergeam acum, se arătau lămurit urmele panicii de care fuseseră cuprinşi bivolii când au mirosit apa apropiată. Pretutindeni erau crengi şi frunze rupte şi după vreo suta de metri găsirăm chiar o ladă prăvălită, care după greutate trebuia să conţină şi ea unelte.

După o jumătate de ceas de drum auzirăm gălăgie în depărtare. Pongo păşi înainte, căci numai el se pricepea să răpună fără zgomot o santinelă.

Noi îl urmarăm cu băgare de seamă şi peste un sfert de ceas dădurăm de el. Stătea îndărătul unui copac şi ne făcu semne să umblăm cât mai încet.

În faţa noastră sclipea fluviul şi avurăm înaintea ochilor o privelişte care ne făcu aproape să râdem. Opt bivoli se bălăceau acolo în apa călduţă, în vreme ce conducătorii lor şi cei opt marinari stăteau în jurul lor şi răcneau zădarnic la ei; pe când pe

ţărm se aflau cei doi bandiţi eleganţi şi priveau cufundaţi în gânduri înaintea lor. De sigur ei nu se aşteptaseră la o astfel de întrerupere a expediţiei.

Cel mai mare întinse acum braţul şi adresă câteva cuvinte poruncitoare oamenilor din fluviu. Aceştia încetară imediat cu strigătele lor de îndemn şi priviră furioşi la bivolii care nici nu se sinchiseau.

Cel mal mic dintre bandiţi se întoarse acum spre tovarăşul său şi zise în englezeşte, deşi se cunoştea bine că e italian:

— Numai de nu s-ar desface lada ala veche, Terry, de celelalte două nu-mi pasă.

— Nădăjduiesc că fundul fluviului este moale, Giuseppe – răspunse celălalt, care părea să fie de la nord. Eu unul aş împuşca animalele astea păcătoase, dacă n-am avea atâta nevoie de ele. Aş vrea să ştiu cât mai au de gând să stea în apă.

— Eu am auzit că au obiceiul de se îmbăiază ceasuri întregi – zise Giuseppe – ceea ce ne-ar încurca socotelile.

— Da, ar fi prost de tot. Ar fi trebuit şi scufundăm yachtul, după ce am adus pe ţărm lada aceea veche. Eu cred că a fost yachtul cu cei jefuiţi, acela care ne-a urmărit.

— Cu neputinţă, Terry, ăia mai sunt încă pe insulă. Şi fără motiv n-ar cuteza nimeni să pătrundă în canalul ăia afurisit, ca s-ajungă la golf. Nu, în privinţa asta nu mă tem de nimic, eu mă îngrijesc numai de lada noastră, pe care stă acum monstrul ăla.

Zicând acestea arătă spre un bivol mare, care tocmai se întorcea pe partea cealaltă. Îmi întipării în minte animalul acesta, ale cărui coarne, spre deosebire de ale semenilor săi, erau foarte încovoiate. Părea să fie şi exemplarul cel mai mare.

— Unde o fi Tschedu cu bivolul lui? întrebă din nou Terry.

— Ştiu eu! Poate că a şi ajuns în Lenya la Ava. N-avem încotro, chiar dacă s-ar prăpădi şi lăzile astea. Ce zici, mâncăm ceva?

— Da, asta e tot ce putem face. Dracul să le ia pe blestematele alea de vite.

Mă simţii ciupit de braţ şi văzui pe Pongo făcându-mi semn să-l urmez. Îi luase şi pe ceilalţi, tovarăşi de la posturile lor de pândă şi ne duse; înapoi pe potecă, până puturăm sta de vorbă fără teamă.

— Pongo are plan – zise el. Massers merge înapoi, bagă de seamă de oameni răi, aici, aici şi aici. (Arată spre cele două laturi ale potecii). Un Massers merge înapoi, bagă de seamă la oamenii răi, spune când vine. Când este aici, Pongo apucă repede cel din urmă, Massers ameninţă ceilalţi. Prindem toţi oameni răi.

Planul lui era simplu şi limpede, Urma să ne aşezăm la pândă şi să ţinem la respect, cu armele pe bandiţi şi ajutoarele lor. Pongo îi va răpune unul după altul.

Traserăm la sorţi cine să facă de pază primul la fluviu şi sorţii căzură pe John, servitorul lordului. Noi ceilalţi deschiserăm câteva cutii de conserve şi îmbucarăm la repezeală conţinutul. O înghiţitură de ceai rece şi masa era gata.

Pongo alese un loc foarte potrivit pe potecă, unde eram la adăpost sub copaci, noi ne luarăm în primire posturile şi aşteptarăm evenimentele.

V.
ÎNVINGĂTORII.

SE SCURSE UN CEAS. Apoi John se înapoie, căci schimbul său se sfârşise.

— Bivolii se îmbăiază şi ăia înjură mereu, zise el.

În locul său plecă Jim, care avea al doilea schimb. Dar după zece minute se şi întoarse.

— Vin în fugă mare, gâfâi dânsul şi sări îndărătul copacului său.

Îndată după asta auzirăm tropotul cirezii care se apropia. Asta era ceva de care nu ţinusem seamă, bandiţii vor trece în goană înainte de a-i putea opri noi. Deodată îl auzirăm pe lord, care stătea cel mai departe, strigând:

— Îi voi opri eu, dar dv. va trebui să fiţi cu ochii în patru. Să nu strigaţi însă prea tare, ca sa nu speriaţi bivolii!

Aceştia se apropiau atât de năprasnic încât pământul se cutremura sub picioarele noastre. Bivolul cu coarnele încolăcite, care purta lada cu comoara, trecu ca o săgeată pe dinaintea mea, urmat de al doilea şi al treilea, atât de repede încât nu-mi putui aplica în ce fel vroia lordul să-i facă să se oprească. Pe spinarea fiecărui animal stăteau, afară de conducător, încă doi marinari, în vreme ce primul mai purta pe cei doi criminali eleganţi, Numărai al şaptelea bivol şi-mi zisei că lordul trebuia să-şi facă acum datoria, căci capătul caravanei trebuia să fi ajuns la el.

Deodată auzii detunătura a două gloanţe de pistol şi strigătul lordului: „Sus mâinile”. Animalele se opriră brusc; eu mă apropiat imediat de trunchiul copacului şi îndreptai amândouă pistoalele spre marinarii din faţa mea. Le strigai şi eu: „Sus mâinile!”, iar urmarea fu că se supuseră imediat.

Toţi tovarăşii dăduseră comanda aceasta şi eu eram încredinţat că întreprinderea noastră reuşise. Deodată Pongo se

ivi în spatele bivolului, pe al cărui călăreţ îl ţineam sub ameninţarea revolverului meu şi îi pocni cu coada suliţei sale unde nimeri. Toţi trei se prăbuşiră la pământ. Am sărit repede înainte şi trăsei în tufiş pe marinarul şi se conducătorul care căzuse de partea mea, ca să nu fie călcaţi în picioare de bivoli.

Îmi făcui vânt înainte, ca să vin în ajutorul lordului care avea cinci duşmani împotriva lui. Auzii atunci două împuşcături ale lordului, apoi un ţipăt furios al acestuia, în acelaşi timp toţi bivolii se năpustiră înainte, călăreţii fură în neputinţă să-i reţină şi în clipa următoare tot convoiul pieri ca o nălucă.

Ieşirăm cu toţii pe potecă şi ne uitarăm unul la altul. Aveam acum şase prizonieri, adică oameni leşinaţi – dar bandiţii principali dispăruseră. Hagerstony era aproape disperat.

— I-am trimis două gloanţe. În piciorul stâng – zise el – dar vita s-a speriat şi a luat-o la goană. Am mai slobozit încă două gloanţe, care au nimerit şi ele, dar ceilalţi bivoli au înnebunit şi ei şi au început să fugă. Acum comoara s-a dus dracului!

Marian râse şi zise:

— Ba de loc, căci am auzit că marfa merge la unul anume Ava, în Lenya. Acolo îi vom găsi cu siguranţă. Afară de asta, fără îndoială ca vor fi nevoiţi să facă în curând popas, când vor întâlni bivolul cel mare Deocamdată tot mai aleargă, dar peste puţin se va opri.

— Aşa e, aşa e! exclamă lordul, cu însufleţire. Şchiopăta râu de tot când a luat-o la fugă.

— Atunci să ştii că se va opri cu siguranţă în luminişul unde zace prietenul d-tale, bivolul nenorocitului Tschedu. Dacă ne grăbim poate că mai dăm de el acolo.

— Vezi că sunt preveniţi şi ne vor pregăti o primire nu tocmai plăcută, zise Hoddge. N-ar fi mai bine să aşteptăm aici până s-o înnopta? Mai avem lumină încă un ceas, cel mult.

— Ai dreptate, încuviinţă Marian, uitându-se la ceas. Propunerea d-tale nu e rea deloc, căci înainte ca potrivnicii noştri să fie gata cu încărcarea lăzii pe un alt bivol, vor fi şi ei surprinşi de întunericul nopţii.

— Cei şase leşinaţi de aici se vor trezi şi ei, de sigur, în vremea asta şi atunci îi vom expedia în urma tovarăşilor lor, iar noi ne vom preface ca ne îndreptăm spre fluviu, ca şi cum am fi venit cu o barcă. Dacă ne vom lua apoi după ei, fără sa bage de seamă, nu încape îndoială că vom ajunge la ascunzătoarea lor, dacă nu vom da chiar de Terry şi Giuseppe. A, uite că unul se şi mişcă.

Marian se aplecă repede şi scoase individului pistoalele şi

cuţitele de la brâu. Îi urmarăm pilda şi dezarmarăm pe ceilalţi cinci leşinaţi. Se treziră cu toţii destul de repede, dar refuzară să răspundă la întrebările noastre.

Fireşte că Marian făcu aşa fel ca şi cum am fi venit într-adevăr cu o barcă de la fluviu şi când nu mai era decât un sfert de ceas până să se întunece, el le porunci ameninţător şi pornească îndată la drum, după tovarăşii lor. Zadarnic încercară să protesteze, căci în cele din urmă n-avură încotro.

Pongo se despărţise de noi înainte şi se ascunsese în pădure. Noi merserăm încet în urma lor şi când dădurăm peste credinciosul nostru prieten, el ne povesti că cei şase oameni trecuseră în goană pe lângă dânsul.

Când se întunecă, mai eram la vreo cinci sute, de metri numai de luminişul în care Pongo se războise cu bivolul furios. Merserăm cu băgare de seamă înainte şi deodată zărirăm în faţa noastră lumina slabă a unui foc.

Ne oprirăm imediat şi chibzuirăm ce e de făcut Pongo se oferi atunci să meargă el înainte ca să-şi dea seamă de situaţie. Nimeni nu era mai potrivit ca el pentru sarcina arta şi se făcu nevăzut îndată ce Marian îi dădu încuviinţarea.

Aşteptarăm vreme îndelungată înapoierea sa şi ne speriarăm cu toţii când se ivi la doi paşi de noi, fără ca să-l fi simţit şi când te gândeşti că noi aveam auzul atât de ascuţit!

— Unsprezece oameni la foc – ne vesti el – şase care am lăsat să fugă, cinci de la întâiul Bogo. Şi Bogo acolo, mort.

Asta era o veste îmbucurătoare Gloanţele lordului nimeriseră aşadar atât de bine încât bivolul din luminiş fusese doborât. Acum aveam de fapt numai cinci duşmani împotriva noastră, căci cel pe care i-am lăsat să fugă nu mai aveau arme. În schimb, noi aveam patrusprezece pistoale şi revolvere şi cu astea se putea face ceva.

Ne furişarăm încetişor înainte şi în curând puturăm cuprinde cu privirea luminişul. În jurul unul foc mare stăteau Terry şi Giuseppe… pe lada cu comoara. Mai erau acolo, întinşi pe jos, cei opt marinari şi conducătorul bivolului, al cărui cadavru zăcea la o parte. Terry tocmai zicea:

— … dacă credeţi într-adevăr că au venit cu o barcă, atunci n-avem să ne temem de nimic Altminteri aş propune să pornim îndată la drum, fie că ne-am expune chiar primejdiilor din pădure pe timp de noapte. Oamenii ăştia trebuie să fi făcut legământ cu dracul dacă au izbutit să şi vină încoace de pe insulă. Eu unul cred că e o firma concurentă, care vrea să ne jefuiască. Fireşte că aşa stând lucrurile trebuie să luăm măsuri cât mai energie. Ce părere

ai tu, Giuseppe?

— Eu aş spune să pornim imediat la drum. Rar mă înşeală pe mine presimţirile şi ceva îmi spune că e vorba de indivizii cărora le-am furat comoara. Chiar dacă puşcaşul ăla ascuns nu s-a arătat, cred că i-am recunoscut vocea.

— Tu vezi năluci, Giuseppe, râse Terry, dar: în glasul său era oarecare nelinişte. Crezi că ne vom putea apăra dacă ne va ataca vreun tigru?

— Putem lua făclii câte vrei. Până la Lenya nu mai sunt decât douăzeci da kilometri şi pe ăştia îl străbatem noi în trei ceasuri. Haide, îţi spun eu că e mai bine aşa!

Se ridică şi Terry se pregătea şi el să facă acelaşi lucru. Atunci Marian şopti:

— Înainte în luminiş! Împărţiţi-vă la dreapta şi la stânga, iar la comanda: „Sus mâinile!”, faceţi-vă datoria!

Ieşirăm binişor de pe potecă şi ne aşezarăm precum spusese el. Marian numără cu glas scăzut până la trei şi în cor strigarăm cu toţii:

— Sus mâinile!

Giuseppe trase o înjurătură sălbatecă şi duse mâna la brâu. Dar atunci detună pistolul lui Marian şi criminalul scoase un răcnet de durere. Cu iuţeala fulgerului, cei unsprezece indivizi ridicară braţele. Chiar şi Giuseppe, care fusese rănit la mâne dreaptă, o ridică pe cealaltă.

Îi puserăm să meargă unul câte unul spre stânga, unde Pongo îi dezarmă şi-i legă cu fâşii rupte chiar din hainele lor. Pansarăm mâna lui Giuseppe, iar braţul stâng i-l legarăm de brâu, apoi ne sfătuirăm dacă sa ne petrecem noaptea în luminiş, sau să pornim spre coastă. Pe întunerec era însă lesne să ne scape vreun prizonier.

— Afară de asta am fi fost prea stingheriţi dacă ne-ar fi atacat vreo fiară. Luarăm hotărârea, deci, ca să stăm de pază câte doi.

Prizonierii fură aşezaţi din distanţă în distanţă ca să nu se poată dezlega unul pe altul. Hoddge şi Hagerstony luară asupra lor prima veghe, iar noi ceilalţi ne întinserăm lângă foc. Eu adormi îndată şi fui foarte surprins când mă treziră pentru schimbul al treilea. Cele patru ceasuri trecuseră în somn ca minutele..

Eram de veghe împreună cu Pongo, care căută acum să se încredinţeze din nou de trăinicia legăturilor prizonierilor. Apoi făcurăm încetişor rondul în jurul luminişului şi ascultarăm cu încordare în toate părţile. În primul rând dădurăm toată atenţia potecii care ducea spre Nord, căci nu era exclus ca ceilalţi

marinari să se înapoieze şi noi eram mai puţini ca ei. Dar nu se întâmplă nimic şi putui să-l trezesc la vreme pe Marian, care avea veghea ultimă şi cea mai scurtă. După un ceas pornirăm la drum, căci din clipă în clipa aşteptam să se facă lumină. Pongo deschidea convoiul, în urma lui mergeau prizonierii.

Veneau apoi Hoddge, Jim şi John, pe care sorţii îi aleseră ca să ducă lada cu comoara. Hagerstony, Marian şi eu încheiam alaiul, căci ne mai puteam aştepta încă la o urmărire din partea celorlalţi marinari şi bramani.

După câteva ceasuri ajunserăm la ţărm, unde furam întâmpinaţi cu însufleţire de soţii Roule. Pe prizonieri îi încredinţarăm celor douăzeci de oameni lăsaţi de pază de căpitanul Hossfield, apoi lada cu comoara fu dusă în cabina cea mare şi într-o încordare supremă Hagerstony şi Hoddge deschiseră capacul.

De abia acum văzurăm că primejdiile pe care le-am întâmpinat n-au fost degeaba, căci ieşiră la iveală adevărate minunăţii, cărora şederea îndelungă în pământ nu le stricase întru nimic.

Lordul preţui, ca un adevărat specialist, fiecare obiect în parte, făcu socoteala totală şi găsi o sumă care le asigura celor doi soţi o existenţă lipsită de griji până la sfârşitul vieţii. Şi după ce semnă cecul pentru tânăra femeie, mai luă o brăţară preţioasă din comoară şi i-o prinse la încheietura mâinii.

— Asta trebuie s-o porţi la amintirea bunicului d-tale, zise el grav.

— Şi mă voi gândi şi la d-ta în acelaşi timp, mylord, răspunse ea cu drăgălăşie.

Hagerstony luă giuvaerurile şi le puse în lada de fier din peretele cabinei.

— Sa strălucească în castelul strămoşilor mei, zise el.

— Păcat că s-a sfârşit chestia cu comoara, făcu Marian. Trebuie să mărturisesc c-a fost foarte interesantă. În ce mă priveşte, eu voi încerca să prind un rinocer. Grădina zoologică din Amsterdam vroia de fapt un rinocer cuirasat, dar pe ăla nu l-am putut prinde, deşi am dat ochi cu el. Va trebui să se mulţumească cu unul de pe aici. D-ta ce planuri al, mylord?

— Voi îmbarca tânăra pereche pe cel dintâi vapor mare care merge spre Europa. După aceea fireşte că vin cu dv. Mai avem doar de gând să întâmpinăm şi alte aventuri.

— Vorba asta mă bucură. Prinderea unul rinocer e şi ea interesantă. Şi trag nădejde că vom avea şi alte aventuri cu prilejul acesta. Plecăm chiar acum sau îl aşteptăm pe căpitanul

Hossfield?

— Aşteptăm, răspunse lordul. Trebuie să-i dăm de veste unde şi cum poate pune mâna pe banda de contrabandişti. De fapt, întreagă n-a mai rămas ea, căci Terry şi Giuseppe de sigur că erau capii ei.

— Aşa cred şi eu. Le-o trece pofta pentru câţiva anişori cel puţin să se atingă de bunul altuia. Dar să dăm uitării afacerea asta! Cred că n-ar avea ce să ne strice acum o masă mai ca lumea.

— Am avut eu grijă, fii pe pace, râse lordul.

După ce am terminat masa, un marinar veni şi raportă că se zăreşte „Falcon”-ul. Căpitanul Hossfield fu mai mult decât mirat când îi predarăm pe prizonieri şi-i aduserăm la cunoştinţă că un individ pe nume Ava, din Lenya, era tăinuitorul bandei. Hossfield adusese o trupă de soldaţi care pomi imediat în marş prin pădure. Prizonierii fura daţi în primire de distrugător spre a fi predaţi celui mai apropiat tribunal.

Când italianul Giuseppe fu dus pe dinaintea noastră, văzurăm că ochii lui străluceau în chip nefiresc. Pe de altă parte se clătina niţel pe picioare, deşi făcea toate sforţările să se ţie bine. Avea friguri pricinuite de rană şi Hossfield dădu ordin să fie transportat în cabină-infirmerie. Italianul se opri şi îşi îndreptă privirea sticloasă asupra noastră. Izbucni apoi într-un râs tăios.

— Ah, ăştia sunt domnii cărora le plac aventurile! făcu el.

— Mai bine v-am fi spânzurat de copacii de pe insulă. Acum m-am ales eu cu mâna zdrelită. Simt frigurile scuturându-mi trupul. Dar mă voi însănătoşi eu şi vă făgăduiesc că ne vom mai vedea. Dv. căutaţi aventuri, nu e aşa? Atunci daţi-mi voie să vă ofer un prilej minunat.

— Plecaţi spre Upper-Burma, la Moirang, care se afla la sud de Manipur. Acolo e fluviul cu aceeaşi care formează un mic lac. Îl veţi găsi lesne. Insula nu o veţi găsi, însă, căci e călătoare. Şi pe ea trăieşte Prinţesa. Dânsa e blestemată şi cine o scapă de blestem, dobândeşte fericire şi bani. Uşor nu e s-o scăpaţi de blestem, să ştiţi. Vă doresc mult noroc. Ha, ha, ha!

Îl cuprinse un fior, începu să tremure, trupul i se muie, dar ochii săi ne priveau mereu batjocoritor. Fu ridicat pe sus de marinari şi dus pe bordul lui, „Falcon”.

Hagerstony începu să-şi frece mâinile şi se uită la noi.

— Ei, domnilor – întrebă el apoi – ce credeţi? Vreţi într-adevăr să prindeţi un rinocer?

— Fireşte că vreau, răspunse Marian.

— Păcat, mă gândeam că mă veţi însoţi la Manipur. Aş vrea să văd mai de aproape insula rătăcitoare cu prinţesa aia blestemată.

— Dar bine, mylord – râse prietenul meu – cum poţi pune temei d-ta pe aiurelile unui bolnav de friguri? Individul vroia să ne inducă în eroare numai.

— Ba de loc, stărui lordul.

— Tocmai pentru că vorbea în friguri l-am crezut. De sigur că sunt legate primejdii mari de aventura asta şi el se gândea să se răzbune pe noi în acest fel. Trebuie să mă duc neapărat, în definitiv, veţi putea prinde şi acolo rinocerul dv., dacă va fi să nu dăm peste prinţesa cu pricina. Haide, veniţi zău! Nu veţi avea ce regreta, căci ne plac la toţi aventurile şi cu cât mai primejdioase, cu atât mai bine.

— Pentru mine – râse Marian – e totuna unde vânez. Aşa dar, după ce vom fi adus la adăpost tânăra pereche, ne vom ocupa de prinţesă.

Marian spusese asta râzând, că-i întocmai ca mine nu credea nici el în rătăcirile rănitului. Dar ne-a fost dat să ne încredinţăm mai târziu că ne înşelasem amândoi şi lordul Hagerstony avea să întâmpine nişte aventuri care, sunt sigur că îl vor vindeca pentru totdeauna de „boala” asta.

Plecă chiar îndărăt în Anglia, de unde se întoarse după un timp mai îndelungat. Avusese nevoie de răgazul acesta ca să-şi revie de pe urma acestor aventuri. Şi asta înseamnă mult. Căci lordul Hagerstony nu era dintr-aceia care se dau bătuţi cu atâta uşurinţă, el era un om dintr-o bucată, întărit în lupte cu viaţă şi un erou în adevăratul înţeles al cuvântului. »

— Cu alt prilej, draga George, voi încerca sa ţi le povestesc şi ţie.

Sfârşitul volumului: **INSULA TIGRILOR.**

În numărul următor:

MUNTELE VRĂJIT.

In Numărul următor:

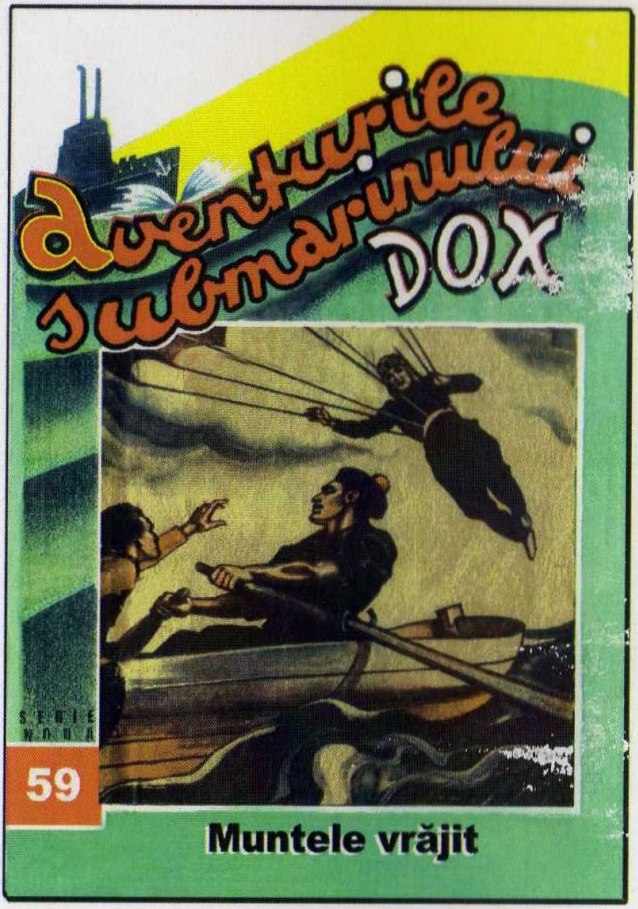

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro